

“Αχ πάτερ μου, εγώ δεν πάω στην Εκκλησία ! Πάω μόνο σε ξωκλήσια και ανάβω ένα κεράκι”

/ [Γνώμες](#)

π. Σπυρίδων Σκουτής

Μας λένε οι πιστοί «Αχ πάτερ μου, εγώ δεν πάω στην Εκκλησία ! Πάω μόνο σε ξωκλήσια και ανάβω ένα κεράκι.

Δεν μπορώ που μπαίνω μέσα στον Ναό και βλέπουν τι φοράω και με κουτσομπολεύουν». Αν δεν δω την ενορία ως οικογένεια και τον εαυτό μου μέλος της δεν γίνεται τίποτα. Όταν αντιμετωπίζω την ενορία ως σέκτα κάποιων τέλειων ανθρώπων τότε δεν θα θεραπευτώ ποτέ.

Οι εξωτερικές λατρευτικές πράξεις είναι ευλογημένες όταν είναι αποτέλεσμα ενός

εσωτερικού πόθου και ανιδιοτελής αγάπης προς τον Χριστό, τότε μας αναζωογονούν. Διαφορετικά είναι κάποια «νεκρές» εκφράσεις οι οποίες απλά δεν προσφέρουν τίποτα, αντίθετα μπορεί να με οδηγήσουν και σε κάποια μορφή εσωτερικής πνευματικής αυτοδικαίωσης «Αφού ανάβω τα καντήλια και κάνω δωρεές καθάρισα ! Δεν χρειάζονται πολλά !»

Να έρχεστε στην Εκκλησία για τον Χριστό και όχι για τα βλέμματα. Να γίνετε Αγία ώστε αντί να βλέπουνε τι φόρεμα φοράτε να βλέπουν το φωτοστέφανο της Αγιότητάς σας, ώστε να παραδειγματιστούν και αυτές και να θεραπευτούν. Δεν φταίει η κουτσομπόλα που σε κοιτάει, φταις εσύ που δίνεις σημασία. Γιατί αν σε ενδιέφερε πραγματικά ο Χριστός δεν θα έμπαινες καν στην διαδικασία να σε ενοχλούν τέτοιες συμπεριφορές. Κάτσε μπροστά και κοίτα το τέμπλο χωρίς να γυρνάς να κοιτάς ποιος μπαίνει μέσα. Όταν μου κάθεται γαλαρία , και το βλέμμα σου όλο παίζει δεν φταίει κανείς άλλος αλλά η εσωτερική σου διαστροφή. Όταν σε ταράζει το βλέμμα του άλλου είτε είναι καλοπροαίρετο είτε κακοπροαίρετο τότε αδερφέ υπάρχει αρρώστια στην καρδιά σου.

Καμία μάνα δεν εγκαταλείπει το παιδί της ακόμα και αν το κοροϊδεύουν , είναι περήφανη για αυτό. Μην περιμένουμε να μπαίνουμε στο Ναό και να μας πετάνε ροδοπέταλα. Το καμάρι των Αγίων είναι η ομολογία τους και το μαρτύριο για τον Νυμφίο. Μας ενδιαφέρει δυστυχώς τι θα πεί ο κόσμος και όχι ο Χριστός. Μπαίνουμε σε κοσμικά φθηνά κοινωνιολογικά τρυπάκια και όχι σε ουράνιες παρακαταθήκες. Αντιμετωπίζουμε την Εκκλησία σαν έναν πολιτιστικό σύλλογο Αυτή η λανθασμένη θέαση των πραγμάτωνδυστυχώς δεν μας πάει παραπέρα.

Δεν ερχόμαστε στην εκκλησία να δείξουμε κάτι, για εύσημα ή μετάλλια, αλλά να αφήσουμε τον Χριστό να μας μιλήσει στην σιωπή μας. Αρχή μετανοίας είναι να ακούσω έστω αυτό που θέλει να μου πει ο Χριστός, να έρθω στην Εκκλησία και να διαλυθώ μπροστά Του. Όταν πάμε καλεσμένοι σε ένα τραπέζι , δεν μας ενδιαφέρουν τι λένε οι καλεσμένοι, μας ενδιαφέρει να τιμήσουμε τον οικοδεσπότη. Για τους καλεσμένους, ευθύνη έχει ο οικοδεσπότης όχι εμείς. Στην Εκκλησία πάμε ως άρρωστοι , διαλυμένοι να μας συνθέσει τα κομμάτια μας ο ίδιος ο Κύριος που μας ξέρει καλύτερα και απο την μάνα που μας γέννησε. Τα κεριά, τα καντήλια, δεν σώζουν ... Τα μυστήρια σώζουν και θεραπεύουν τον άνθρωπο. Δεν με σώζει αν πάω σε ένα νοσοκομείο και μείνω απλά στην αίθουσα αναμονής αλλά πρέπει να μπω μέσα στον γιατρό και να αφεθώ στην θεραπεία. Την θεραπεία την παίρνω από τον γιατρό και όχι από τις φαντασιώσεις μου. Δεν πάμε στο φαρμακείο να πάρουμε ότι φάρμακο θέλουμε διότι είναι ωραίο το κουτί εξωτερικά ή επειδή μας το είπε κάποιος. Χωρίς την συνταγή του γιατρού θέτουμε σε κίνδυνο την ζωή μας. Το ίδιο γίνεται και στην Εκκλησία με τον πνευματικό και τα φάρμακα που μας δίνει ώστε

να θεραπεύσουμε την ύπαρξη μας.

Ένα δαιμονικός γάμος που οδηγείς στην απώλεια : Ο εγωϊσμός με την δικαιολογία, και τα τέκνα αυτών οι φράσεις “Δεν πειράζει , δεν τρέχει και τίποτα, σιγά”. Το μεγαλύτερο σφάλμα μας είναι αυτό : Πάμε στον Χριστό όπως θέλουμε εμείς και όχι όπως θέλει εκείνος. Το πως θέλει εκείνος οδηγεί στην σωτηρία, το πως θέλουμε εμείς οδηγεί στην απώλεια. Αν συντονίσουμε την ύπαρξη μας στην συχνότητα που λέγεται “ταπείνωση” όπως έλεγε και ο Άγιος Παΐσιος θα μπορέσουμε να συντονιστούμε με την χάρη του Θεού.

Εδώ η γνωστή ρήση βρίσκει γόνιμο έδαφος :«Η αγάπη βρίσκει τον τρόπο , η αδιαφορία βρίσκει πάντα μια δικαιολογία».

Αν μας ενδιαφέρει πραγματικά ο Χριστός και η σωτηρία, ακόμα και το μαρτύριο μοιάζει με νανούρισμα. Ενώ ας δεν μας ενδιαφέρει ο Χριστός , ένα βλέμμα ή το κουτσομπολιό μοιάζει με σταύρωση.

Είπαμε, δεν φταίει ο ήλιος , φταίει που έχω κλειστό το παράθυρο και δυστυχώς κατηγορώ τον ήλιο γιατί δεν μπαίνει.

Μην κατηγορείς λοιπόν, την έρημο που είναι νεκρή απλά πήγαινε και φύτεψε ένα λουλούδι.

πηγή:<https://euxh.gr>